

ХРИСТО ФОТЕВ
ТЪРЖЕСТВЕНА ЛИТУРГИЯ
ЗА ДЕЛФИНИТЕ...

chitanka.info

Помня —
морето миришеше на престъпление.
А престъплението толкова приличаше на работа —
на дело.

Как летяхме с риболовните флотилии
в най-синьото — арената —
и как танцуваха делфините.
Ти, капитане мой,
разстрелваше водача — и последния.
И стадото в кълбото на смъртта си
се изхвърляше
с крилете си несъвършени — перките —
във въздуха,
във въздуха — завинаги ще ги запомн аз — на Азия,
в часа — когато ги заграждахме със мрежите.
(В убийството прилагаме най-точна технология.)
И толкова приличаше на работа убийството.
Строители — зидари на смъртта им —
ние стреляхме
в делфините... Умираха делфините... Завинаги...
във въздуха — между морето и небето — някъде
на гларусите в скръбното арго.

О, капитане мой, не трябваше...
Не знаехме ли ний, че стреляме в прители?
Ний не разбирахме, не вярвахме в езика им. —
те викаха!
Но те — как викаха — напразно са изричали
окървавените си думи, капитане мой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.